

Bijlage: Regeling chronisch zieken en gehandicapten (artikel 2.1.7 Wmo 2015)

Doelstelling

Als doelstelling voor dit beleid worden de volgende uitgangspunten geformuleerd:

- voorkomen moet worden dat het inkomen van huishoudens met chronisch zieken, of gehandicapten, die geconfronteerd worden met ziekte of handicap gerelateerde uitgaven daalt tot onder het bestaansminimum (voorkomen schulden en financiële problemen);
- Door het bieden van een voorliggende vangnet op de bijzondere bijstand wordt voorkomen dat mensen door financiële redenen in een sociaal isolement terecht komen.
- maatwerk leveren: de vergoeding moet een compensatie zijn voor daadwerkelijke kosten;
- terugdringen niet-gebruik: de aanvraagprocedure moet eenvoudig zijn (denk ook aan goede voorlichting en actieve benadering van zorginstellingen/huisartsen/maatschappelijk werk etc.);
- duidelijk beleid dat gemakkelijk uit te voeren is: uitvoeringstaken worden tot een minimum beperkt.

Inhoud van de regeling

Om invulling te geven aan de beoogde regeling moet invulling gegeven worden aan onderstaande onderwerpen:

1. omschrijving van het begrip Chronisch Ziek en gehandicapt;
2. omschrijving van de doelgroep;
3. de van toepassing zijnde inkomens, leeftijd en vermogens grens;
4. de wijze van verstrekking:
 - op basis van gemaakte kosten.
 - forfaitaire, zonder onderzoek of er kosten zijn gemaakt;
5. de hoogte van de vergoeding per huishouden;
6. relatie met de bijzondere bijstand;
7. hardheidsclausule.

1. Omschrijving van het begrip Chronisch Ziek en gehandicapt

Voor toepassing van artikel 2.1.7 Wmo is het noodzakelijk "beperking, chronische psychische of psychosociale problemen" te omschrijven. Voorgesteld wordt dit te definiëren als "chronisch ziekte of gehandicapt". Dit kan vervolgens als volgt worden omschreven als:

Definitie chronische ziekte:

Een chronische ziekte is een langdurige (langer dan 6 maanden aaneengesloten) maar in de meeste gevallen blijvende ziekte. Als voorbeeld kunnen worden genoemd, hartaandoeningen, aandoeningen aan de luchtwegen, huidaandoeningen en overige als chronisch erkende ziekten. Bij twijfel of een aandoening chronisch is wordt informatie ingewonnen bij de medisch adviseur.

Definitie gehandicapt:

Onder een persoon met een handicap wordt verstaan een persoon met een verstandelijke of lichamelijke (functionele) beperking. In beide gevallen gaat het om personen met langdurige, zo niet blijvende beperkingen van sociale- of functionele aard.

2. Omschrijving Doelgroep

Voor de aanvrager of het minderjarig kind van de aanvrager is een of meer van de onderstaande situaties van toepassing:

- Er is sprake van een langdurige indicatie (minimaal 12 maanden) voor:
 1. huishoudelijke verzorging;
 2. verpleging;
 3. persoonlijke verzorging.
- Er is sprake van een handicap en een cliënt heeft een van de volgende Wmo voorziening(en):
 1. rolstoel;
 2. individuele taxivergoeding/bruikleen auto/autovoorzieningen;
 3. invalidenparkeerplaats/kaart.
- Belanghebbende heeft een WAJONG/WIA/WAO-uitkering gebaseerd op een arbeidsongeschiktheidspercentage van 80-100%, waarbij het gezinsinkomen niet meer bedraagt dan 130 % van de van toepassing zijnde bijstandsnorm.
- Er is aantoonbaar sprake van een chronische ziekte zoals omschreven in deze notitie.

3. de van toepassing zijnde inkomens, leeftijd en vermogens grens

Om budgettaire reden kan niet aan alle inwoners de betreffende vergoeding worden verstrekt. Daarom wordt een inkomensgrens gehanteerd. Tot de doelgroep chronisch ziek of gehandicapt wordt verstaan: inwoners van Diemen met een gezinsinkomen van maximaal 130 % van de toepasselijke bijstandsnorm. De vergoeding kan worden aangevraagd door inwoners van 18 jaar en ouder. Er is geen leeftijdslimiet. De vergoeding kan ook worden aangevraagd ten behoeve van een minderjarig chronisch ziek en/of gehandicapt kind waarvoor aanspraak is op kinderbijslag. Er geldt geen vermogensgrens.

4. de wijze van verstrekking:

De gemeente kan er voor kiezen om de vergoeding te verstrekken op basis van aantoonbaar gemaakte kosten of als een forfaitaire vergoeding, zonder onderzoek of er kosten zijn gemaakt. Voorgesteld wordt jaarlijks een forfaitair bedrag te verstrekken. Hiermee wordt voorkomen dat telkens per bonnetje, rekening etc. een aanvraag moet worden afgehandeld. Dit is klantvriendelijk en arbeidsintensief. Er hoeft ook geen onderzoek gedaan te worden of er daadwerkelijk kosten zijn gemaakt. Het feit dat men tot de doelgroep behoort maakt het aannemelijk dat er kosten verbonden aan handicap of ziekte zijn. De gemeente kan op deze wijze de vergoeding ook jaarlijks op een vast moment ambtshalve uitkeren.

5. de hoogte van de vergoeding per huishouden

De hoogte van de vergoeding bedraagt € 200,-per kalenderjaarjaar, per huishouden. Het maakt niet uit wanneer in het jaar de belanghebbende de vergoeding aanvraagt.

6. Relatie individuele bijzondere bijstand.

Inwoners met een laag inkomen kunnen aanspraak maken op individuele bijzondere bijstand voor direct aanwijsbare kosten die te maken hebben met de ziekte of handicap, denk aan:

- extra kosten in verband met voedingsmiddelen;
- extra kosten in verband met energieverbruik;
- kledingslijtage/bewassingkosten i.v.m. incontinentie;
- eigen bijdrage thuiszorg;
- extra stookkosten.

Deze kosten kunnen pas uit de individuele bijzondere bijstand worden vergoed als de forfaitaire Wmo-vergoeding en het verzekeringspakket van de CZM ontoereikend is. Kortom: De Wmo-

vergoeding en de CZM zijn een voorliggende voorziening ten opzichte van de individuele bijzondere bijstand.

7. *Hardheidsclausule*

Indien iemand niet tot de doelgroep behoort, maar voor het overige in vergelijkbare omstandigheden verkeren, dan kan op individuele gronden besloten worden de hardheidsclausule toe te passen. De Wmo-regeling kan dan alsnog worden toegepast.

Bijlage: Juridische grondslag

- Artikel 2.1.7 Wmo 2015

Bij verordening kan worden bepaald dat door het college aan personen met een beperking of chronische psychische of psychosociale problemen die daarmee verband houdende aannemelijke meerkosten hebben, een tegemoetkoming wordt verstrekt ter ondersteuning van de zelfredzaamheid en de participatie.

Relevante tekst uit memorie van toelichting

- *vijfde lid*

Deze bepaling verplicht de gemeente in het beleidsplan aan te geven of gebruik wordt gemaakt van de bevoegdheid om een gemeentelijke tegemoetkoming te verstrekken als bedoeld in artikel 2.1.7. Ingevolge het bovenbedoelde onderdeel moet de gemeenteraad die afweging(en) in het beleidsplan voor de maatschappelijke ondersteuning opnemen dan wel motiveren waarom de bevoegdheid niet wordt benut.

- *Artikel 2.1.7*

In het algemeen deel van deze toelichting is ingegaan op de bevoegdheid voor de gemeente om personen met een beperking daarmee verband houdende aannemelijke meerkosten een gemeentelijke tegemoetkoming te verstrekken. Indien de gemeente daarvoor heeft gekozen, moet dat bij verordening worden geregeld. Dat is in dit artikel geregeld. De tegemoetkoming dient ter bevordering van deelname in het maatschappelijk verkeer en het zelfstandig functioneren in de maatschappij. De tegemoetkoming wordt door het college verstrekt. De gemeenteraad kan bij de bovenbedoelde verordening bepalen of en zo ja in welke gevallen en mate het college een tegemoetkoming dient te verstrekken. Het kan gaan om een tegemoetkoming afhankelijk van aantoonbare kosten dan wel om een forfaitaire vergoeding. Het is hierbij afhankelijk van de inhoud en redactie van de verordening ten aanzien van de vorm van de verstrekking of het college voor het verstrekken van een tegemoetkoming een beschikking moet afgeven. De tweede volzin stelt buiten twijfel dat een gemeente voor de aanspraak op een gemeentelijke tegemoetkoming ook grenzen met betrekking tot de financiële draagkracht kan hanteren.